

Κείμενο 1

Οι «φίλοι» του facebook είναι φίλοι;

Ελαφρά συντομευμένο και διασκευασμένο άρθρο της Χριστίνας Πουλίδου στη διαδικτυακή εφημερίδα Protagon.gr. Δημοσιεύτηκε στις 9/01/2014.

Στα παιδικά μας χρόνια, ρωτούσαμε δειλά «θες να γίνουμε φίλοι;». Στα ενήλικα χρόνια μας ρωτάμε «να σε κάνω φίλο;». Τότε αναφερόμασταν στην απτή πραγματικότητα. Τώρα μιλάμε για την εικονική πραγματικότητα των κοινωνικών δικτύων.

Οι εκατό φίλοι μου είναι φίλοι μου; είναι το ερώτημα που έθεσε σε έρευνά της η «Le Monde» – ορίστε ορισμένες διαφορετικές προσεγγίσεις:

Ο φιλόσοφος Αντρέ Κοντ Σπονβίγ πιστεύει ότι δεν μπορείς να έχεις χίλιους φίλους, διότι η φιλία «είναι αδιαίρετη, ο καθένας δίνεται τόσο ολοκληρωτικά στον φίλο του, που δεν μένει κάτι για να εκχωρηθεί αλλού», επομένως δεν είναι φίλος αυτός που είναι φίλος όλων, ούτε η φιλία μπορεί να απλώνεται στο άπειρο. Διότι, λέει, «η φιλία προϋποθέτει πολλή εμπιστοσύνη, πολλή ειλικρίνεια, πολλή οικειότητα και πολύ χρόνο» κι επιπλέον φίλος είναι κάποιος με τον οποίο «μοιράζομαι κάποιες δραστηριότητες – μια βόλτα, ένα παιχνίδι, ένα φαγητό, μια εκδρομή».

Στον αντίποδα βρίσκεται η φιλόσοφος Αν Ντασιέ που δεν συμερίζεται την άποψη ότι οι εικονικές σχέσεις κοντράρονται με τις πραγματικές. «Σήμερα εκατομμύρια άνθρωποι ζουν σε μόνιμη εγγύτητα με τους οικείους τους – ανταλλάσσοντας μηνύματα, εικόνες, ραντεβού» λέει και παρατηρεί ότι μέσω των νέων τεχνολογιών, οι άνθρωποι «διαμορφώνουν διαφορετικές μορφές συντροφικότητας». Ένα παράδειγμα κατανόησης αυτής της «νέας συντροφικότητας» είναι «η σελίδα υποδοχής του facebook, που είναι προσωποποιημένη (με φωτογραφίες, βίντεο, μουσικά κομμάτια) και μοιάζει σαν να υποδέχεσαι κάποιον στο δωμάτιό σου».

Κατά τη γνώμη ενός ψυχιάτρου, τα κοινωνικά δίκτυα φτιάχνουν μια καινούργια «οικογένεια» για τους νέους, τα chats είναι γι' αυτούς μια πραγματικότητα που δεν στερείται συναισθηματισμού, ενώ ο Πιερ Λεβί υπογραμμίζει τη διαδραστικότητα. «Το κομπιούτερ δεν είναι πια μια παθητική οθόνη, το άτομο γίνεται πομπός και παραγωγός» επισημαίνει. Ως προς την επίδραση του facebook στις φίλιες, ο Λεβί θυμίζει ότι ανά τους αιώνες οι «επιστολικές σχέσεις» διατήρησαν και δεν διέλυσαν τις φίλιες – γιατί να κάνει

κάτι διαφορετικό το facebook; Κατά τη γνώμη του εξάλλου, η αντίθεση ανάμεσα στο εικονικό και το πραγματικό είναι ξεπερασμένη – «τα μηνύματα μέσω των κοινωνικών δικτύων μας βρίσκουν οπουδήποτε, οποτεδήποτε και άρα, διευκολύνουν το πηγαινέλα ανάμεσα στον εικονικό και τον πραγματικό κόσμο». [...]

(Ως αμύητη σε αυτά τα ερωτήματα βρήκα ενδιαφέρουσα την ανταλλαγή των επιχειρημάτων, γι' αυτό και σας τα αναμετέδωσα. Και είναι αναμφίβολο ότι οι νέες τεχνολογίες διευκολύνουν την οικοδόμηση μιας φιλίας άλλου τύπου. Ενίοτε και την εμπάθυνση μιας φιλίας, καθώς η απρόσωπη πληκτρολόγηση επιτρέπει να ειπωθούν λόγια που δεν θα ανταλλάσσονταν δια ζώσης. Προσωπικά όμως νομίζω πως δεν θα ανταλλάξω τις φιλίες μου που χτίστηκαν γύρω από ένα φλιτζάνι καφέ ή ένα ποτήρι κρασί, στο τραπέζι της κουζίνας ή στα μαξιλάρια του καναπέ, που εμπλουτίστηκαν από ένα αυθόρμητο νεύμα, μια γκριμάτσα, ένα γάργαρο γέλιο και ποταμούς δακρύων, που συνοδεύτηκαν από μια ζεστή χειρονομία. Τώρα που το σκέφτομαι, η απλή ανθρώπινη επαφή ενός χαιρετισμού, σταδιακά εκλείπει στους νέους. Δεν σφίγγουν τα χέρια, έχουν ξεμάθει. Κουνάν απρόσωπα κι απόμακρα το χέρι).

Κείμενο 2

Διαπροσωπικές σχέσεις στην εφηβεία – οι φίλοι και η ομάδα των συνομηλίκων

Απόσπασμα από τη διπλωματική εργασία της φοιτήτριας Μαρίας Χ. Παπαδοπούλου (Τμήμα Ποιμαντικής και Κοινωνικής Θεολογίας, Θεολογική Σχολή, Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, 2016, σσ. 63-65). Έχουν παραλειφθεί από το κείμενο οι βιβλιογραφικές παραπομπές.

[...] Οι έφηβοι, στα πλαίσια της ομάδας των συνομηλίκων, έχουν τη δυνατότητα να επωφεληθούν από τα φυσικά χαρίσματα, τις γνώσεις, τη δημιουργικότητα και τη διάθεση για φιλία και συντροφικότητα των υπολοίπων μελών της ομάδας. Ακόμη, αποκτούν σημαντική πληροφόρηση σε θέματα που τους ενδιαφέρουν και εξερευνούν περισσότερες εναλλακτικές λύσεις κατά τη λήψη αποφάσεων. Επιπλέον, λαμβάνουν επανατροφοδότηση για την κοινωνική τους συμπεριφορά και έχουν τη δυνατότητα να υιοθετήσουν νέους τρόπους έκφρασης, βελτιώνοντας τις κοινωνικές τους δεξιότητες. Άλλωστε, η ομάδα παραμένει ζωντανή, όταν τα μέλη της αλληλοσυμπληρώνονται.

Τα παιδιά στην εφηβική ηλικία στρέφονται στους φίλους τους για υποστήριξη. Η ένταξή τους σε μια παρέα, ενδυναμώνει το αίσθημα της αυτοπεποίθησης και τους παρέχει τη δυνατότητα να εκφράζονται ελεύθερα, καθώς οι απόψεις τους γίνονται εύκολα αποδεκτές. Στα πλαίσια της ομάδας των συνομηλίκων, οι φίλοι αισθάνονται πως μπορούν να μοιραστούν τις αγωνίες τους ή να εκμυστηρευτούν σκέψεις και εμπειρίες για τις οποίες

δεν είναι περήφανοι, χωρίς να διατρέχουν τον κίνδυνο να τους απορρίψουν. Οι έφηβοι είναι κατά κανόνα υποστηρικτικοί μεταξύ τους, δεν ασκούν «καταναγκασμό» ή αυστηρή κριτική, ενώ παράλληλα είναι πρόθυμοι να συνδράμουν τους φίλους τους και να τους βοηθήσουν στη λήψη σημαντικών αποφάσεων. Οι έφηβοι στηρίζονται σε μεγάλο βαθμό σε σχέσεις εμπιστοσύνης, τις οποίες αξιολογούν ως πολύτιμες, γιατί τους κάνουν να νιώθουν ασφαλείς και να σέβονται τον εαυτό τους. Γι' αυτό άλλωστε, όταν η εμπιστοσύνη τους προδίδεται, οι νέοι πληγώνονται βαθιά και ο πόνος που δοκιμάζουν είναι πολύ οδυνηρός. Ακόμη, οι έφηβοι προσδοκούν από τους φίλους τους να είναι εχέμυθοι και αξιόπιστοι, συναισθηματικά δοτικοί και να μοιράζονται πρόθυμα τη ζωή μαζί τους. Σε πολλές περιπτώσεις, οι φίλοι υιοθετούν το ρόλο των πιστών συντρόφων που παρέχουν συμβουλές και είναι πάντα διαθέσιμοι στις ανάγκες των μελών της παρέας τους. Οι στενές φιλικές σχέσεις, κατά τη διάρκεια της εφηβικής ηλικίας, νοηματοδοτούν τη ζωή των παιδιών και ενδέχεται να διατηρηθούν για πολύ καιρό ή ακόμα και για ολόκληρη τη ζωή τους. [...]

Κείμενο 3

Καθώς κυλούν τα χρόνια

Απόσπασμα από το διήγημα του Τζόζεφ Τζέβιν, Καθώς κυλούν τα χρόνια. Δημοσιεύτηκε στη συλλογή διηγημάτων με τον τίτλο Γίντις (μετάφραση, Ελένη Κατσιώλη), εκδ. Λέμβος, 2022, σσ. 77-82.

Η Ροζαλία άφησε το ξεσκονόπανο στο μπροστινό σαλόνι και άρχισε να χτυπάει το βελούδινο κάλυμμα του καναπέ με τα χέρια. Το βελούδο ήταν ξεφτισμένο σε διάφορα σημεία και υπήρχε ένα μεγάλο σκίσιμο στη μέση. [...]

Άρχισε να σκέφτεται τι πρέπει να μαγειρέψει για το δείπνο. Είχε αρκετό χρόνο, αλλά έπρεπε να σκεφτεί κάτι νέο: ο άνδρας της είχε βαρεθεί τα συνηθισμένα πιάτα. Της έλεγε ότι το μαγειρέμά της ήταν παλιομοδίτικο, μέρα μπαίνει μέρα βγαίνει πάντα το ίδιο. [...] Και αναρωτιόταν τι μπορούσε να ετοιμάσει, ώστε να κερδίσει την προηγούμενη καλή διάθεση και τη στοργική εκτίμηση του συζύγου της!

Κάποτε ήταν ένας παθιασμένος νεαρός με φλογερό λόγο. Είχε μεγάλα ιδανικά και αγωνιζόταν να ανέβει ψηλά. Ήθελε να κάνει την ανθρωπότητα ευτυχισμένη, πιο εκλεπτυσμένη, πιο ευγενική, πιο ελεύθερη. Και ονειρευόταν έναν κόσμο χωρίς δάκρυα και βάσανα, μια εποχή που οι άνθρωποι θα ζουν σαν αδέρφια, όπου η ζήλια και το μίσος θα είναι άγνωστα. [...]

Σταδιακά τα ιδανικά του έχαναν τη φρεσκάδα τους, η λάμψη τους εξαφανίστηκε και έγινε ένας επιχειρηματίας, σφυρηλατώντας τον εγκέφαλό του με κερδοσκοπίες,

προσπαθώντας να γίνει πλούσιος – χωρίς τις απαραίτητες ιδιότητες και ικανότητες – και απόμειναν μόνο τα γκρίζα του μαλλιά σαν αποτέλεσμα των προσπαθειών του.

Οκτώ χρόνια μετά το γάμο τους ήταν τόσο φθαρμένος, όσο και τα έπιπλα στο μπροστινό σαλόνι.

Η Ροζαλία κοίταξε έξω από το παράθυρο. Ήταν ακόμα πιο φωτεινά στο εσωτερικό. Έβλεπε ανθρώπους να πηγαίνουν πάνω κάτω στον δρόμο με διαφορετικές ανησυχίες που αντανακλώνταν στα πρόσωπά τους, με ρυτίδες που έλεγαν διάφορες ιστορίες για τις έγνοιες της ζωής. Έβλεπε γερασμένα πρόσωπα, και τα πρόσωπα των πιο νέων φαίνονταν πως ήθελαν να μεγαλώσουν κι αυτά. «Τα πάντα είναι παλιά, φθαρμένα και φτωχικά», ψιθύριζε μια φωνή στο αυτί της.

Μια έκρηξη παιδικού γέλιου θρυμμάτισε τους στοχασμούς της. Από τη γωνία έρχονταν βιαστικά μια παρέα μικρά αγόρια με βιβλία παραμάσχαλα, με πρόσωπα γεμάτα από τη χαρά της ζωής, χορεύοντας και πηδώντας, έτσι που έμοιαζε όλος ο δρόμος να χορεύει και να πηδάει. Οι μεγαλύτεροι τραβιόντουσαν χαμογελώντας στην άκρη για να τους κάνουν χώρο. Ανάμεσα στα παιδιά, η Ροζαλία ξεχώρισε δύο μικρά κορίτσια, κι αυτές με βιβλία παραμάσχαλα, τα κοριτσάκια της! Και η μητρική καρδιά της γέμισε ξαφνικά χαρά, μια γλυκιά ζεστασιά κατέλαβε τα μέλη της και γέμισε την ύπαρξή της. [...]

Και η Ροζαλία αισθάνεται πολύ καλύτερα και πιο ευτυχισμένη. Δεν νοιάζεται τόσο πολύ για τα παλιά έπιπλα, τα τριμμένα φορέματα, το λειψό κινέζικο σερβίτσιο, τις ρυτίδες γύρω από τα μάτια και στο μέτωπο. Σκέφτεται μόνο πως ο άνδρας της είναι τόσο φθαρμένος, τόσο αφηρημένος και δεν μπορεί να απολαύσει τα παιδιά του όπως εκείνη· λες και περίμενε να συνεχιζόταν το νερό ως τον ορίζοντα, σαν να μην ήταν λίμνη αλλά θάλασσα χωρίς αλάτι.

ΘΕΜΑΤΑ

ΘΕΜΑ 2 (μονάδες 35)

Ερώτημα 1^ο (μονάδες 15)

α) Ποιο ρηματικό πρόσωπο χρησιμοποιείται στο Κείμενο 2 (μονάδες 2); Να σχολιάσεις τη λειτουργία του λαμβάνοντας υπόψη το είδος του κειμένου και την πρόθεση της συγγραφέως (μονάδες 4).

β) Ο βασικός τρόπος ανάπτυξης της τελευταίας παραγράφου του Κειμένου 2 («Τα παιδιά στην εφηβική ηλικία ... ακόμα και για ολόκληρη τη ζωή τους.») είναι η αιτιολόγηση. Να εντοπίσεις τρεις (3) διαρθρωτικές λέξεις που δηλώνουν αιτιολόγηση (μονάδες 6). Γιατί η συγγραφέας χρησιμοποιεί αιτιολόγηση στο κείμενό της (μονάδες 3);

Μονάδες 15

Ερώτημα 2^ο (μονάδες 10)

Να σχολιάσεις τη γλωσσική μορφή (μονάδες 6) και την επικοινωνιακή αποτελεσματικότητα (μονάδες 4) του τίτλου του Κειμένου 1.

Μονάδες 10

Ερώτημα 3^ο (μονάδες 10)

Τι εξυπηρετεί η χρήση σημείων στίξης στις ακόλουθες λέξεις ή χωρία του Κειμένου 1;

α. «να σε κάνω φίλο;» [1η παράγραφος/ τα εισαγωγικά]

β. «Monde» [2η παράγραφος/ τα εισαγωγικά]

γ. «μοιράζομαι κάποιες δραστηριότητες – μια βόλτα, ένα παιχνίδι, ένα φαγητό, μια εκδρομή» [3η παράγραφος/ η μονή παύλα]

δ. «οικογένεια» [5η παράγραφος/ τα εισαγωγικά]

ε. (Ως αμήτη σε αυτά τα ερωτήματα ... απρόσωπα κι απόμακρα το χέρι). [6η παράγραφος/ η παρένθεση]

Μονάδες 10

ΘΕΜΑ 3 (μονάδες 15)

Ποιον προβληματισμό σου προκαλεί η ανάγνωση του Κειμένου 3 ως προς τη σχέση ανάμεσα στη Ροζαλία και τον άντρα της. Να γράψεις ένα ερμηνευτικό σχόλιο αξιοποιώντας τρεις (3) κειμενικούς δείκτες (γύρω στις 200 λέξεις).

Μονάδες 15